

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.924 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 april 2002 het Rijk is binnengekomen, diende op 3 april 2002 een asielverzoek in.

1.2. Op 19 april 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 13 augustus 2002 besliste de adjunct-Commissaris-generaal dat verder onderzoek inzake verzoekers asielverzoek noodzakelijk was.

1.4. De adjunct-Commissaris-generaal nam op 5 augustus 2004 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 4 oktober 2005, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigerde op 14 december 2005 verzoeker als vluchteling te erkennen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.7. Op 22 december 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad van State.

1.8. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 26 juni 2006, een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. Op 19 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Bij arrest nummer 177.395 van 29 november 2007 verwierp de Raad van State het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.11. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 12 maart 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.12. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 14 april 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.13. Op 3 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 april 2008 onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing, die verzoeker op 16 december 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

*“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 03.04.2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, perfect Frans zou spreken en Nederlands leert en spreekt, hooggeschoold is en werkbereid en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 14.12.2005 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 15.12.2005.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk zo'n 3 jaar en 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht.

Wat betreft de verwijzing naar de aangekondigde maatregelen uit het regeerakkoord: De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd.

In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: hepatitis B); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

1.14. Op 5 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard werd. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voornamelijk kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

In een exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard wordt, daar hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

Uit het gegeven dat een vreemdeling een tijdelijk verblijfsdocument verworven heeft in het kader van een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan evenwel niet afgeleid worden dat deze vreemdeling geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de beslissing waarbij een aanvraag om, op een andere rechtsgrond, tot een verblijf van meer dan drie maanden gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard wordt.

De exceptie wordt verworpen.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het rechtszekerheidsbeginsel.

4.1.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verzoeker verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Er wordt daarnaast toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

4.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom zijn integratie niet weerhouden wordt als een buitengewone omstandigheid, terwijl hij de elementen die wijzen op zijn integratie slechts aangevoerd heeft ter onderbouwing van de gegrondheid van zijn aanvraag. Daarnaast stelt hij dat hij wel zijn medische toestand als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, dat zijn gezondheidstoestand hem verhindert te reizen en aldus zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn thuisland op te starten en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft nagelaten te antwoorden op deze door hem ingeroepen buitengewone omstandigheid.

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd, blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag, om op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, enkel zijn gezondheidstoestand aanvoerde als omstandigheid die het voor hem buitengewoon moeilijk maakte om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat het bestuur toelichtte waarom een aantal andere gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn, is niet dienend. Het bestuur dient zich immers enkel uit te spreken over de gegevens die verzoeker zelf als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd. Het gegeven dat de bestreden beslissing onderbouwd is door een aantal overtollige motieven, kan evenwel niet tot de nietigverklaring van de bestreden akte leiden.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nagelaten heeft om te antwoorden op de als buitengewone omstandigheid aangevoerde medische problematiek moet worden vastgesteld dat deze grief feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de in casu ingeroepen medische elementen buiten de context vallen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en derhalve aan deze medische argumenten geen verder gevolg kan gegeven worden. De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker erkent dat hij vooraleer hij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende reeds een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van dezelfde wet had ingediend waarbij hij dezelfde medische gegevens aanbracht. Artikel 9bis, § 2, 4°, voorziet evenwel dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon derhalve, in voorliggend geval, stellen dat aan de aangebrachte medische argumenten geen verder gevolg kon gegeven worden.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is, beperkt hij zich tot het louter aanvoeren van dit rechtsbeginsel zonder evenwel op een duidelijke wijze toe te lichten hoe dit rechtsbeginsel geschonden is. Dit onderdeel van het middel dient dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Het middel is ongegrond.

4.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.